

1 Petrus 5:1-4

In dit 5^e hoofdstuk van de 1^e Petrusbrief geeft de apostel zijn lezers nog enkele vermaningen mee. In de eerste vier verzen richt hij zich tot de oudsten van de gemeente, in het begin van het 5^e vers spreekt hij de jongeren in de gemeente aan, en vanaf vs. 5b spreekt hij de hele gemeente aan. Nu is er wel verschil van mening geweest over de vraag wat Petrus met oudsten en jongeren bedoelt. Gaat het hier om een generatieconflict tussen ouderen en jongeren. Of gaat het hier om twee groepen met ieder een eigen taak, zeg maar ouderlingen die de leiding hebben, en jongeren die ook een soort taak hebben in de gemeente, onder het gezag van de ouderlingen. Men zag bijvoorbeeld in de jonge mannen die de lichamen van Annanias en Safira wegdroegen als zo'n groep jongeren die een speciale taak hadden ter ondersteuning van de apostelen. Maar het ligt niet voor de hand dat er toen al jongeren waren met een bijzondere bediening. Er waren nog niet eens diakenen aangesteld in Jeruzalem. We komen nergens in de bijbel een soort 'ambt' voor jongeren tegen. Persoonlijk neig ik er daarom naar om bij oudsten gewoon aan 'de ouderlingen van de gemeente' te denken, zij hebben immers de taak om op de gemeente toe te zien, en onder jongeren versta ik de jongvolwassenen in de gemeente.

We kijken eerst maar even naar wat Petrus tot de oudsten zegt. Wat opvalt is dat hij hen er op wijst dat hij 'een mede-oudste' is. Hij stelt zich niet boven de oudsten door zich te beroepen op zijn apostelschap, nee, hij gaat naast hen staan. Hij noemt zich mede-oudste. Persoonlijk zie ik hier ook wel een argument in tegen de structuur zoals de RK kerk die kent. De Paus, de bisschop van Rome, wordt als het hoofd van de wereldwijde kerk gezien en als opvolger van Petrus. Maar deze Petrus zelf moet naar mijn idee niet zoveel hebben van zo'n hiërarchisch systeem en noemt zichzelf 'mede-oudste'. Geen aansturing van bovenaf, maar veel meer een naast elkaar staan.

Petrus 'vermaant' de oudsten. Wij denken bij dat woordje vermanen al heel snel aan berispen, op fouten wijzen, maar het Griekse woordje heeft veel minder die negatieve lading en mag ook met vertroosten, bemoedigen of aansporen vertaald worden. In deze 1^e Petrusbrief komt herhaaldelijk het lijden van de gelovigen aan de orde. Petrus noemt zichzelf een getuige van het lijden Christus. Dat kon hij heel letterlijk zeggen. Petrus is ooggetuige geweest van het lijden van Christus. Hij heeft

meegemaakt hoe de Here Jezus is gevangen genomen en uiteindelijk gekruisigd. Maar behalve dat hij ooggetuige was, was hij ook een getuige in de zin van – verkondiger – van de gekruisigde Heer. Zie maar in 3:18: *want ook Christus is eenmaal om de zonden gestorven als rechtvaardige voor onrechtvaardigen, opdat Hij u tot God zou brengen*. Dat is de Boodschap van Petrus waar hij van getuigde: Christus, die zelf zonder zonde was, stierf voor zonden, om zodoende de relatie met God weer te herstellen. Korter en krachtiger kun je de Boodschap niet samenvatten. Behalve dat Petrus zich een getuige van het lijden van Christus noemt, noemt hij zich ook een deelgenoot van de heerlijkheid. Het lijkt erop dat Petrus zijn lezers die veel te lijden hebben wil bemoedigen. Beste lezers, weet dat het lijden een keerzijde heeft. Wie te lijden heeft omwille van zijn geloof zal ook delen in zijn heerlijkheid. Dat mag je nu al zeker weten. We hebben te maken met lijden, maar we zullen delen in de heerlijkheid van Christus. De apostel Paulus schrijft in de Romeinenbrief (8:18) dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid die geopenbaard wordt. Dat mag je troost zijn, als je lijdt. Het komt goed. Er ligt een heerlijke toekomst voor wie zijn leven op Christus bouwt.

Waartoe wil Petrus de oudsten nu aansporen?

Dezelfde opdracht die Petrus zelf ooit tot drie maal toe kreeg van de Here Jezus aan het meer van Tiberias, *'wijd mijn lammeren, hoed mijn schapen'* (Joh.21:15) geeft hij nu door aan deze oudsten. *'hoedt de kudde Gods'*. Dat hoeden geeft de herderlijke taak van de oudsten aan. Zij behoren de kudde waarover zij gesteld zijn te beschermen tegen dwaling en zorgdragen voor het juiste geestelijke voedsel. Dat is de opdracht van de oudste, het wijden van de kudde. Maar Petrus heeft het niet alleen over wàt de opdracht is, maar ook over hòe die opdracht moet worden uitgevoerd. En dat geeft hij aan door drie keer een tegenstelling te gebruiken. Niet zus, maar zo..... Het eerste dat hij dan aangeeft is dat dit niet gedwongen moet gebeuren, maar spontaan. Een oudste kan zijn taak als belastend ervaren, vooral ook omdat iemand met een publieke functie zich kwetsbaar voelt voor smaad en laster. Toch moet een oudste zich niet plichtmatig, maar vrijwillig en enthousiast z'n werk doen.

De tweede waarschuwing is dat een oudste niet uit mag zijn op winstbejag, maar belangeloos zijn werk moet doen. Blijkbaar kwam het ook toen al voor dat er oudsten waren die een vergoeding voor hun diensten ontvingen. De bijbel maakt daar geen bezwaar tegen. Iemand die veel tijd besteed in de gemeente heeft niet altijd tijd om

ook nog betaald werk te verrichten. Maar een oudste mag geen broodprofeet zijn. Het gaat niet om geld, maar om belangeloosheid. Uiteindelijk komt je loon pas later als de Opperherder verschijnt. Dan ontvang je de erekrans, de onverwelkelijke krans der heerlijkheid (vs. 4).

Tenslotte waarschuwt Petrus voor heerszucht, baasspelerij. In de gemeente van Christus heeft er maar één het absolute gezag en dat is Christus zelf. Oudsten, diakenen en voorgangers zijn dienaren. Zij behoren naast elkaar te staan en moeten elkaar ook kunnen corrigeren. Oudsten hebben ook verantwoording af te leggen aan God in de eerste plaats en aan de broeders en zusters in de gemeente in de tweede plaats. Hun leiderschap is een gegeven, dienend leiderschap. En daarin mogen de oudsten een voorbeeld zijn voor de rest van de gemeente. Waar oudsten en voorgangers dienstbaar zijn, wordt het zichtbaar in het leven van de gemeente.

Tenslotte wijst Petrus de herders van de gemeente op de Opperherder die komt. Dat is de Here Jezus Christus. Hij is de Goede Herder, de Herder in wiens dienst alle herders van de gemeente staan. Zijn voorbeeld mogen de leiders van de gemeente volgen: niet gedwongen, maar uit vrije beweging, niet uit winzucht, maar uit bereidwilligheid, niet als heerschappij voerend, maar als voorbeelden. Zo heeft de Here Jezus het bedoeld, zo wil Hij graag dat zijn kinderen met elkaar omgaan. AMEN